

การตรวจสอบคุณภาพเบื้องต้นของมาตรวัดการให้อภัยตนเอง ในเยาวชนผู้กระทำผิด

ภุมเรศ ภูผา¹ อรัญญา ต้อยคำภีร์²

¹ นิสิตหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการปรึกษา คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

² ศาสตราจารย์ สาขาวิชาจิตวิทยาการปรึกษา คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อ

การให้อภัยตนเองมีบทบาทสำคัญในการลดความรู้สึกผิดและเพิ่มการยอมรับตนเองของบุคคล โดยเฉพาะเมื่อมีการละเมิด ฝ่าฝืน กระทำผิด กระทำไม่ดีต่อผู้อื่น การให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิดส่งผลดีต่อผลลัพธ์ด้านบวกต่าง ๆ เช่น การสมานฉันท์และสุขภาพของทั้งเยาวชนและผู้เสียหาย อย่างไรก็ตามในบริบทของสังคมเครื่องมือประเมินการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิดยังไม่มีการศึกษามากนัก การวิจัยครั้งนี้ จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาตรวจสอบคุณภาพเบื้องต้นของมาตรวัดการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิด มาตรวัดนี้พัฒนามาจากมาตรวัดต้นฉบับ The State Self-Forgiveness Scale¹ ที่ประกอบด้วย 2 ด้านย่อย ได้แก่ (1) ด้านความรู้สึกละแฉงและการกระทำ และ (2) ด้านความเชื่อ กลุ่มตัวอย่าง คือ เยาวชนผู้กระทำผิดที่อยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนในเขตสงขลา จำนวน 226 คน อายุเฉลี่ย 17.56 ± 1.56 ปี เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ มาตรวัดมาตรวัดการให้อภัยตนเอง มาตรวัดความรู้สึกละแฉง มาตรวัดความสุขเชิงอัตวิสัย ผลการวิจัยพบว่า มาตรวัดการให้อภัยตนเองในเยาวชนไทยผู้กระทำผิด มีจำนวน 17 ข้อ มีความเที่ยงแบบสอดคล้องภายในของมาตรวัดทั้งฉบับเท่ากับ 0.88 และมีค่าความเที่ยงแบบสอดคล้องภายในแยกตามรายด้าน เท่ากับ 0.79 และ 0.83 ตามลำดับ ผลการตรวจสอบความตรงตามเกณฑ์สัมพันธ์กับมาตรวัดความรู้สึกละแฉงและมาตรวัดความสุขเชิงอัตวิสัย พบว่ามาตรวัดนี้ทั้งฉบับมีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบกับมาตรวัดความรู้สึกละแฉง (r เท่ากับ -0.24 , $p < 0.01$) มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับมาตรวัดความสุขเชิงอัตวิสัย (r เท่ากับ 0.34 , $p < 0.01$) ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันพบว่าโมเดลมาตรวัดการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิดที่มี 2 องค์ประกอบตามต้นฉบับ มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ (Chi-square=91.122 df= 54; $p = .051$; CFI= 0.983; TLI= 0.968; RMSEA = 0.045) ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่ามาตรวัดมีความเหมาะสมที่จะใช้ในการประเมินการให้อภัยตนเองในเยาวชนไทยผู้กระทำผิดได้

คำสำคัญ: การให้อภัยตนเอง/ เยาวชนผู้กระทำผิด/ การตรวจสอบคุณภาพมาตรวัด

Corresponding author: อรัญญา ต้อยคำภีร์, อีเมล: atuicomepee@gmail.com, โทร: 0902949896

Received: March 1, 2020; Revised: March 7, 2020; Accepted: July 14, 2020

Preliminary Validation of the Self-Forgiveness Scale for Juvenile Delinquents

Phummaret Phupha¹, Arunya Tuicomepee²

¹ Graduate Student in Master of Art, Counseling Psychology Program, Faculty of Psychology, Chulalongkorn University

² Professor of Counseling Psychology Program, Faculty of Psychology, Chulalongkorn University

Abstract

The Thai Dental Public Health Action Target states that 65% of elderly retain at least 20 Self-forgiveness plays an important role in decreasing guilt and increasing self-acceptance resulting from one's offenses. For delinquent youth, Self-forgiveness is associated with restorative outcome and well-being of both the offender and their victim. Unfortunately, there is limited a tool for measuring self-forgiveness in Thai delinquent youth. This study aims to preliminary validate Self-Forgiveness Scale for Juvenile Delinquents. The scale was built on the original, the State Self-Forgiveness Scale¹ It consisted of two subscales: (1) affect and behavior dimension and (2) belief dimension. The study participants were 226 juvenile delinquents, mean age 17.56 ± 1.56 in the Juvenile Detention Center and Regional Juvenile Vocational Training Center, Songkla Province. Research instruments were comprised of Self-Forgiveness Scale, Guilt Scale, and Subjective Happiness Scale. Results revealed that the Self-Forgiveness Scale for Juvenile Delinquents consisted of 17 items, overall internal consistency was 0.88, and internal consistency for each dimension was 0.79 and 0.83 respectively. Results of criterion-related validity testing with Guilt Scale and Subjective Happiness Scale: Overall, the scale had negative linear relationship with the Guilt Scale ($r = -0.24, p < 0.01$). Meanwhile, it had positive linear relationship with the Subjective Happiness Scale ($r = 0.34, p < 0.01$). Result of Confirmatory Factor Analysis showed that the model of self-forgiveness in juvenile delinquents, consisted of two factors as in the original scale, was consistent with the empirical data (Chi-square=91.122 df= 54; $p = 0.051$; CFI= 0.983; TLI= 0.968; RMSEA = 0.045). The results in this study reveal that this scale is proved to be valid to measure self-forgiveness in Thai juvenile delinquents.

Keywords: Self-forgiveness/ Juvenile delinquents/ Scale validation

บทนำ

ปัญหาเด็กและเยาวชนกระทำผิดกฎหมายในสังคมไทยทุกวันนี้ยังไม่มีแนวโน้มว่าจะลดลงอย่างมีนัยสำคัญแม้ว่าสถาบันครอบครัว ชุมชน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะได้พยายามเป็นที่พึ่งและเป็นภูมิคุ้มกันทางสังคมที่แข็งแกร่งให้พวกเขาทั้งนี้ทั้งนีกอาชญาวิทยา นักทัศนวิทยา และนักจิตวิทยา ได้มีการค้นหาแนวทางการดูแล แก้ไข บำบัดฟื้นฟู และพัฒนาพฤติกรรมเสียเด็กและเยาวชนให้กลับตนเป็นคนดี และลดการกระทำผิดซ้ำผ่านทางการคุมประพฤติ¹⁻² ตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 และพระราชบัญญัติการบริหารการแก้ไขบำบัดฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด พ.ศ. 2561 ได้รับความสำคัญกับการดูแล แก้ไขบำบัดฟื้นฟู และพัฒนาพฤติกรรมเสียเด็กและเยาวชน โดยให้มีการวิเคราะห์สภาพปัญหาและสาเหตุการกระทำผิด กำหนดกิจกรรม และระยะเวลาที่ชัดเจนในการแก้ไขบำบัดฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดทางกฎหมาย เด็กและเยาวชนผู้กระทำผิด ไม่ว่าจะเป็นการกระทำผิดที่สร้างความเสียหายและอันตรายต่อผู้อื่น เช่น ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ความผิดเกี่ยวกับชีวิต ความผิดเกี่ยวกับเพศ หรือการกระทำผิดที่ได้สร้างความเสียหายและอันตรายกับตนเอง เช่น ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ผลของการกระทำผิดเหล่านี้ส่งผลโดยตรงต่อผู้กระทำผิด ทั้งทางด้านความคิด อารมณ์ และพฤติกรรมที่แสดงออกมา เช่น ความรู้สึกละอายใจ ความรู้สึกผิด โกรธ เสียใจ และผิดหวัง ฯลฯ³⁻⁴ ในมุมมองทางจิตวิทยา O' Connor และคณะ⁵ ระบุว่า การแสดงอารมณ์ด้านลบ เช่น ความรู้สึกละอายใจ ความรู้สึกผิด โกรธ เสียใจ และผิดหวัง กลุ่มนี้โดยรวมเรียกว่า การลงโทษตัวเอง (Self-Condensation) หรือการไม่ให้อภัยตนเอง อันจะก่อให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์อื่น ๆ ตามมา ซึ่งการแก้ไขหรือลดความรู้สึกด้านลบที่บุคคลมีต่อตนเอง เช่น

ความรู้สึกผิด (Guilt) ความละอาย (Shame) ที่เป็นการประณามตนเองอันเกิดจากการลงโทษตนเอง เมื่อมีการละเมิด ฝ่าฝืน กระทำผิด กระทำไม่ดีต่อผู้อื่น

ประเด็นการให้อภัยตนเองในสาขามหาวิทยาลัยศึกษามายาวนาน โดยข้อความรู้ในยุคแรกอยู่ในบริบทของการสอนทางศาสนา จิตวิญญาณ และปรัชญา จนกระทั่งในคริสต์ปีที่ผ่านมาเริ่มมีการศึกษาวิจัยเชิงประจักษ์ในเรื่องของการให้อภัยตนเองมากขึ้น⁶⁻¹¹ ในทางจิตวิทยา นักจิตวิทยา เช่น McConnell และคณะ⁹ กล่าวถึงการให้อภัยตนเอง (Self-forgiveness) เป็นการแก้ไขหรือลดความรู้สึกด้านลบที่บุคคลมีต่อตนเอง เช่น ความรู้สึกผิด (Guilt) ความละอาย (Shame) ที่เป็นการประณามตนเองอันเกิดจากการลงโทษตนเองเมื่อมีการละเมิด ฝ่าฝืน หรือกระทำผิด ซึ่งการให้อภัยตนเองในความหมายนี้นับได้ว่าเป็นกระบวนการในการจัดการกับการกล่าวโทษตนเอง โดยการที่ผู้กระทำผิดเปลี่ยนแปลงการรับรู้เกี่ยวกับตนเอง (self-concept) ไปสู่การรับรู้ตนเองใหม่ ซึ่งเป็นการบูรณาการความรับผิดชอบส่วนบุคคลในการกระทำผิดในลักษณะของการให้ความสำคัญกับการเห็นคุณค่าในตนเอง (self-worth) ในช่วงเวลาที่ผ่านมา กระบวนการยุติธรรมไทยได้นำแนวคิดเรื่องของกระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ ที่เน้นถึงประโยชน์ที่ผู้เสียหายจะได้รับและให้โอกาสผู้กระทำผิดได้มีจิตสำนึกของผู้กระทำผิดและแสดงความรับผิดชอบด้วยการทำความดีชดเชยให้แก่ผู้เสียหาย อันนำไปสู่การประณอมข้อพิพาท การชดเชยและการให้อภัย อย่างไรก็ตามในเรื่องของการศึกษาเชิงประจักษ์เกี่ยวกับการให้อภัยในบริบทของการกระทำผิดในสังคมไทยกลับมีจำนวนไม่มากนัก

การศึกษาวิจัยที่มีหลักฐานเชิงประจักษ์สนับสนุนที่ผ่านมา ระบุว่า การให้อภัยตนเองเป็นกระบวนการที่ช่วยให้ผู้กระทำผิดที่รู้สำนึกแล้วลดการกล่าวโทษตนเองจากการกระทำผิดที่เกิดขึ้น

และช่วยให้รับมือความรู้สึกทางด้านลบ เช่น ความรู้สึกละอายใจ ความรู้สึกผิด ความรู้สึกโกรธ ความรู้สึกเสียใจ และความรู้สึกผิดหวัง ได้มีประสิทธิภาพ และสร้างสรรค์มากขึ้น⁷ การให้อภัยตนเองยังเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้กระทำผิดได้เปลี่ยนมุมมองต่อตนเอง (self-concept) เห็นคุณค่าในตัวเอง (Self-worth)³ มีพฤติกรรมประนีประนอมและเป็นมิตร (conciliatory)¹² และยอมรับตนเองได้มากขึ้น¹³ นอกจากนี้ช่วงทศวรรษที่ผ่านมา Wohl และคณะ¹ ได้ศึกษาการให้อภัยตนเองในผู้กระทำผิด โดยมีการพัฒนามาตรวัดการให้อภัยตนเอง คือ The State Self-Forgiveness Scale มาตรวัดนี้เป็นมาตรวัดที่ให้ผู้ตอบประเมินตนเอง (self-report) 2 ด้าน คือ ด้านความรู้สึกลงและการกระทำที่ส่งผลต่อมุมมองที่มีต่อตนเอง เช่น เมื่อนึกถึงว่าสิ่งที่ท่านทำเป็นสิ่งที่ผิด ท่านลงโทษตนเอง ด้านที่ 2 ด้านความเชื่อที่ส่งผลต่อมุมมองตนเอง เช่น เมื่อนึกถึงว่าสิ่งที่ท่านทำเป็นสิ่งที่ผิด ท่านเชื่อว่าตนยังมีคุณค่าพอที่จะให้คนอื่นรักมาตรนี้เป็นมาตรที่ให้ผู้ตอบรายงานตนเอง 4 ระดับ (ได้แก่ ค่า 1 หมายถึง ไม่รู้สึกต่อเหตุการณ์เช่นนั้น และ ค่า 4 หมายถึง รู้สึกต่อเหตุการณ์เช่นนั้นอย่างมาก) มาตรวัดนี้มีค่าความเที่ยงแบบสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ 0.91 ช่องว่างของการศึกษาวิจัยประการที่หนึ่ง คือ แทบจะไม่มีการศึกษาวิจัยในเรื่องการให้อภัยตนเองในกลุ่มเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย นอกจากนั้นยังไม่มีเครื่องมือประเมิน การให้อภัยตนเองในบริบทของเยาวชนผู้กระทำผิดประกอบด้วยองค์ประกอบใด และมีขอบเขตเพียงใด ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาเครื่องมือประเมินการให้อภัยตนเองในบริบทของเยาวชนผู้กระทำผิด รวมถึงตรวจสอบคุณสมบัติทางจิตมิติของมาตรวัด เพื่อจะได้ใช้ใน

การคัดกรองเยาวชนผู้กระทำผิดและเป็นแนวทางในการออกแบบการบำบัดฟื้นฟูเยาวชนกลุ่มนี้ต่อไป

วัตถุประสงค์ เพื่อตรวจสอบคุณภาพเบื้องต้นของมาตรวัดการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิด

ระเบียบวิธีการวิจัย การศึกษาวิจัยนี้ เป็นการศึกษาการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Study) โดยโครงการวิจัยได้รับการรับรองจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อวันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2563 (รหัสโครงการวิจัยที่ 260/62) โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัยต่อไปนี้

กลุ่มตัวอย่าง เป็นเยาวชนที่กระทำผิดและถูกควบคุมตัวในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน จังหวัดสงขลา จำนวน 226 คน ที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์ต่อไปนี้ (1) เป็นเยาวชนที่อยู่ในความดูแลของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน หรือศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ทั้งเพศชายและหญิงที่มีอายุระหว่าง 15-24 ปี (2) มีความสมัครใจเข้าร่วมการวิจัย (3) มีความเข้าใจและสามารถสื่อสารภาษาไทยได้ดี เกณฑ์ในการคัดออกได้แก่ เป็นเยาวชนที่มีประวัติว่ามีความเจ็บป่วยทางจิตเวช เช่น ซึมเศร้า หรือ โรควิตกกังวลอื่น ๆ และอยู่ในช่วงการรักษา การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างพิจารณาจากเกณฑ์การวิเคราะห์หองค์ประกอบ ควรมีอย่างน้อย 5 - 10 คนต่อหนึ่งตัวบ่งชี้ ในงานวิจัยนี้กำหนดไว้ 17 ตัวบ่งชี้ ดังนั้นจึงควรมีก่อนกลุ่มตัวอย่างอย่างน้อย 170 คน¹⁴ กลุ่มตัวอย่างมีอายุเฉลี่ย 17.56 ± 1.56 ปี (อายุต่ำสุด คือ 15 ปี ในขณะที่อายุสูงสุด คือ 23 ปี) ส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย (ร้อยละ 81.4) กำลังอยู่ในความดูแลของศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชน (ร้อยละ 78.8) กระทำผิด

เกี่ยวกับยาเสพติด (ร้อยละ 61.3) และกระทำ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน (ร้อยละ 18.2) ระยะเวลา ในการรับการฝึกอบรม มากกว่า 24 เดือน (ร้อยละ 28.3) และ ระหว่าง 13-24 เดือน (ร้อยละ 23) จำนวนครั้งในการกระทำผิด 1.41 ± 0.72 ครั้ง (จำนวนต่ำสุด คือ 1 ครั้ง จำนวนมากที่สุด คือ 5 ครั้ง) เยาวชนอาศัยอยู่กับพ่อแม่ (ร้อยละ 35.4) อาศัยอยู่กับพ่อหรือแม่ (ร้อยละ 35.8) อาศัยอยู่กับญาติพี่น้อง (ปู่ ย่า ตา ยาย ลุง ป้า น้า อา) (ร้อยละ 18.1) เยาวชนทุกคนมีความสมัครใจในการเข้าร่วม วิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย ข้อคำถาม เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป (เช่น เพศ อายุ ระดับ การศึกษาสูงสุดในปัจจุบัน ประเภทการกระทำผิด ระยะเวลาในกระบวนการทางกฎหมาย (นับตั้งแต่วันที่ถูกจับกุม) จำนวนครั้งในการกระทำผิด บุคคล ที่เยาวชนอาศัยอยู่ด้วย) และมาตรวัดดังนี้

1. มาตรวัดการให้อภัยตนเอง ผู้วิจัยพัฒนามา จากมาตรวัดต้นฉบับ The State Self-Forgiveness Scale¹ มี 2 ด้านย่อย คือ การ ประเมินการให้อภัยตนเองด้านความรู้สึกและการ กระทำ และการประเมินการให้อภัยตนเองด้าน ความเชื่อ (Self-Forgiving Beliefs: SFB) มาตรวัด นี้เป็นมาตรวัดที่ให้ผู้ตอบประเมินตนเอง (self-report) แบบมาตรประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ ได้แก่ ค่า 1 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง และ ค่า 5 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง รายงานค่า ความเที่ยงมาตรวัดทั้งฉบับ เท่ากับ 0.89 และราย ด้านเท่ากับ 0.86 และ 0.91 ตามลำดับ¹

2. มาตรวัดความรู้สึกผิด ผู้วิจัยพัฒนามาจาก มาตรวัดต้นฉบับ State Shame and Guilt Scale (SSGS)¹⁵ มาตรวัดต้นฉบับมี 15 ข้อกระทง เพื่อ ประเมินความรู้สึกผิด (guilt) เช่น “ฉันรู้สึกไม่ดีกับ

สิ่งที่ฉันได้ทำลงไป” ประเมินความละอาย (shame) เช่น “ฉันรู้สึกว่าคุณตัวเล็กกลง” ประเมิน ความภูมิใจในตน (pride) เช่น “ฉันรู้สึกภูมิใจ” ซึ่ง แต่ละด้านประกอบด้วย 5 ข้อกระทง โดยใน งานวิจัยนี้ ใช้อิงค์ประกอบย่อยที่ 1 การประเมิน ความรู้สึกผิด (guilt) เพื่อประเมินระดับความรู้สึก ผิด มาตรวัดนี้เป็นมาตรวัดที่ให้ผู้ตอบประเมิน ตนเอง (self-report) แบบมาตรประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ ได้แก่ ค่า 1 หมายถึง ไม่ ตรงเลย และ ค่า 5 หมายถึง ตรงมากที่สุด โดย มาตรวัดต้นฉบับ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.82^{15}

3. มาตรวัดความสุขเชิงอัตวิสัย ที่พัฒนาโดย หยกฟ้า อิสรานนท์¹⁶ ซึ่งเป็นมาตรวัดความสุข เชิงอัตวิสัยตามแนวทางของ Diener และคณะ¹⁷ โดยมาตรวัดนี้ประกอบด้วย 3 มาตรวัดย่อย ได้แก่ มาตรวัดความพึงพอใจชีวิต (Satisfaction with Life Scale) ฉบับภาษาไทย แปลและเรียบเรียงโดย หยกฟ้า อิสรานนท์¹⁶ พัฒนามาจากมาตรวัดของ Pavot และ Diener¹⁸ จำนวน 5 ข้อกระทง เป็น มาตรวัดที่ให้ผู้ตอบประเมินตนเอง (self-report) แบบมาตรประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ ได้แก่ ค่า 1 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง และ ค่า 5 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีค่าความเที่ยง รายด้าน เท่ากับ 0.81 และมาตรวัดความรู้สึกด้าน บวกและด้านลบ (The Positive and Negative Affect Schedule) ฉบับภาษาไทย โดยหยกฟ้า อิส รานนท์¹⁶ พัฒนามาจากของพิมลรัตน์ ทิศากาศย์¹⁹ จำนวน 20 ข้อ แบ่งออกเป็นการประเมินความรู้สึก ทางบวก 10 ข้อ และความรู้สึกทางลบ 10 ข้อ เป็น มาตรวัดที่ให้ผู้ตอบประเมินตนเอง (self-report) แบบมาตรประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ ได้แก่ ค่า 1 หมายถึง ไม่ตรงอย่างยิ่ง และ ค่า 5 หมายถึง ตรงอย่างยิ่ง มีค่าความเที่ยงรายด้าน 0.84

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลวิจัยจากหน่วยงานกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน พร้อมทั้งได้ประสานงานเบื้องต้นเพื่ออธิบายโครงการวิจัยและสอบถามความสะดวกในการเข้าเก็บข้อมูลวิจัย จากนั้นผู้วิจัยได้ประสานงานกับนักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ เจ้าหน้าที่ประจำหน่วยงาน สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนและศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนการคัดกรองเบื้องต้น ต่อมาผู้วิจัยได้ขออนุญาตพบเยาวชนผู้ผ่านการคัดกรอง และแสดงความจำนงเข้าร่วมโครงการ เพื่อให้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 1 ครั้ง ในเวลาประมาณ 45 นาที ทั้งนี้ผู้วิจัยมีแนวทางในการดำเนินการเพื่อป้องกันมิให้ข้อมูลเกี่ยวกับประวัติการกระทำ ความผิดอาญา ตลอดจนข้อมูลส่วนบุคคลอื่นของเยาวชนรั่วไหล โดยผู้วิจัยเป็นผู้เก็บข้อมูลด้วยตัวเองทั้งหมด อีกทั้งในแบบสอบถามจะไม่มี การเก็บข้อมูลชื่อและข้อมูลส่วนตัวของเยาวชน การตอบแบบสอบถามกระทำขึ้น ณ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนและศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (กรณีที่ยาวชนไม่สามารถอ่านแบบสอบถามได้ด้วยตนเอง ผู้วิจัยจะได้อ่านให้ ฟังทีละข้อ จนครบ) หลังจากการเก็บแบบสอบถาม ผู้วิจัยจะได้นำใส่ซองปิดผนึกทันที และสุดท้ายในการวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถาม จะเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอข้อมูลการวิจัยในภาพรวม โดยชื่อและข้อมูลส่วนตัวของเยาวชนจะได้รับการปกปิด เป็นความลับ และจะไม่มีข้อมูลใดที่สามารถระบุตัวตนของผู้ตอบได้

การวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติ ได้แก่ ด้านความตรงเชิงเนื้อหาใช้การวิเคราะห์ค่าความสอดคล้องระหว่างข้อกระทงกับวัตถุประสงค์หรือนิยาม ด้านคุณภาพรายข้อใช้การวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์

สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อ กับคะแนนรวมทั้งหมด (corrected item-total correlation : CITC) ด้านความเที่ยงของมาตรวัด ใช้การคำนวณค่าความเที่ยงแบบสอดคล้องภายในของครอนบาค ด้านความตรงของมาตรวัดทั้งฉบับใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (confirmatory factor analysis) และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างมาตรวัดทั้งฉบับกับมาตรวัดความรู้สึกผิด และมาตรวัดความสุขเชิงอัตวิสัย

ผลการวิจัย

ผลการตรวจสอบคุณภาพเบื้องต้น พบว่า มาตรวัดนี้ มีจำนวน 17 ข้อกระทง แบ่งเป็น 2 ด้านย่อย และมาตรวัดมีความเที่ยงแบบสอดคล้องภายในของมาตรวัดทั้งฉบับเท่ากับ 0.88 และมีค่าความเที่ยงแบบสอดคล้องภายในแยกตามรายด้านเท่ากับ 0.79 และ 0.83 ตามลำดับ โดยในแต่ละด้าน มีรายละเอียดดังนี้

ด้านที่ 1 ความรู้สึกและการกระทำ (Self-Forgiving Feeling and Actions) หมายถึง ความรู้สึกและการกระทำที่ส่งผลต่อการรับรู้ตัวตนของเยาวชนผู้กระทำผิด ในผู้ที่มีคะแนนการให้อภัยตนเองสูงจะยังคงความรู้สึกดีต่อตนเอง เห็นคุณค่าในตนเองและมองว่าตนเองยังเป็นที่รักของผู้มีส่วนผู้ที่มีคะแนนการให้อภัยตนเองต่ำจะยอมรับตนเองไม่ได้ ปฏิเสธหรือหลบหลีกการกล่าวถึงความผิดหรือหมกมุ่นครุ่นคิดถึงสิ่งที่เกิดขึ้น จนอาจทำร้ายตนเองได้ ผู้วิจัยแปลและเรียบเรียงสำนวนภาษาที่แปลข้อกระทงมาจากต้นฉบับภาษาอังกฤษ ให้มีความสอดคล้องกับบริบทที่ศึกษา โดยด้านนี้มีข้อกระทงทั้งหมด 8 ข้อ ซึ่งผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิ 8 ข้อ โดยมี ค่า IOC มากกว่า 0.60 ขึ้นไป ผลการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนน

รวมทั้งหมด (corrected item-total correlation : CITC) พบว่าค่า CITC ของข้อกระทงทั้งหมดสูง

กว่าค่า critical $r (r_{220} = 0.173)$ ความเที่ยงของมาตรวัดด้านนี้ เท่ากับ 0.79 ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 คุณภาพข้อกระทงรายข้อด้านความรู้สึกและการกระทำ

ข้อที่	ข้อกระทงจากมาตรวัดต้นฉบับและปรับปรุงโดยผู้วิจัย	IOC	M	SD	CITC รายด้าน	CITC ทั้งหมด	คัดเลือก
1	As I consider what I did that was wrong, I feel compassionate toward myself. เมื่อนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนรู้สึกเห็นใจตัวเอง	0.8	3.52	1.269	0.789	0.758	คัดเลือก
2	As I consider what I did that was wrong, I feel rejecting of myself. เมื่อนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนรู้สึกยอมรับตัวเองไม่ได้	0.8	3.47	1.272	0.502	0.654	คัดเลือก
3	As I consider what I did that was wrong, I feel accepting of myself. เมื่อนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนรู้สึกยอมรับตนเองได้	0.8	3.73	1.264	0.375	0.293	คัดเลือก
4	As I consider what I did that was wrong, I feel dislike of myself. เมื่อนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนรู้สึกไม่ชอบตัวเอง	1	3.15	1.255	0.457	0.636	คัดเลือก
5	As I consider what I did that was wrong, I show myself acceptance. เมื่อนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนแสดงการยอมรับต่อตนเอง	0.8	3.84	1.283	0.298	0.243	คัดเลือก
6	As I consider what I did that was wrong, I show myself compassion. เมื่อนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนแสดงความเห็นใจตนเอง	0.8	3.59	1.151	0.474	0.303	คัดเลือก
7	As I consider what I did that was wrong, I punish myself. เมื่อนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนลงโทษตนเอง	1	3.30	1.352	0.467	0.633	คัดเลือก
8	As I consider what I did that was wrong, I put myself down. เมื่อนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนไม่ให้ภัยตนเอง	1	3.85	1.184	0.611	0.503	คัดเลือก

ด้านที่ 2 ด้านความเชื่อ (Self-Forgiving Beliefs) หมายถึง ความเชื่อที่ส่งผลต่อการรับรู้ตัวตนของเยาวชนผู้กระทำผิด ในผู้ที่มีคะแนนการให้อภัยตนเองสูงจะยังคงการรับรู้ตนเองในทางบวก ส่วนผู้ที่มีคะแนนการให้อภัยตนเองต่ำจะยอมรับตนเองไม่ได้

ผู้วิจัยแปลและเรียบเรียงสำนวนภาษาที่แปลข้อกระทงมาจากต้นฉบับภาษาอังกฤษให้มีความสอดคล้องกับบริบทที่ศึกษา โดยด้านนี้มีข้อกระทงทั้งหมด 9 ข้อ ซึ่งผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิ 9 ข้อ โดยมี ค่า IOC มากกว่า 0.60 ขึ้นไป

ผลการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง
ข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมทั้งหมด (corrected
item-total correlation : CITC) พบว่าค่า CITC

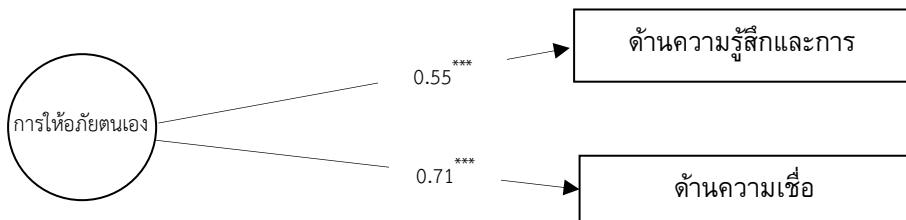
ของข้อกระทงทั้งหมดสูงกว่าค่า critical $r (r_{220} =$
0.173) ความเที่ยงของมาตรวัดด้านนี้ เท่ากับ 0.83
ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 คุณภาพข้อกระทงรายข้อด้านความเชื่อ

ข้อที่	ข้อกระทงจากมาตรวัดต้นฉบับและปรับปรุงโดยผู้วิจัย	IOC	M	SD	CITC รายด้าน	CITC รายฉบับ	คัดเลือก
1	As I consider what I did that was wrong, I believe I am acceptable. เมื่อนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนเชื่อว่ายอมรับตัวเองได้	0.8	3.65	1.269	0.542	0.564	คัดเลือก
2	As I consider what I did that was wrong, I believe I am okay. เมื่อนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนเชื่อว่าจะอยู่กับสิ่งที่เกิดขึ้นได้	0.8	3.33	1.303	0.369	0.358	คัดเลือก
3	As I consider what I did that was wrong, I believe I am awful. เมื่อนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนเชื่อว่าตนเองเป็นคนที่ไม่น่าพอใจ	0.8	3.11	1.261	0.658	0.690	คัดเลือก
4	As I consider what I did that was wrong, I believe I am terrible. เมื่อนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนเชื่อว่าเยาวชนเป็นคนไม่ดี	0.8	3.02	1.312	0.501	0.463	คัดเลือก
5	As I consider what I did that was wrong, I believe I am decent. เมื่อนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนเชื่อว่าเยาวชนยังมีสิ่งที่ดีในตนเอง	0.8	3.61	1.322	0.583	0.599	คัดเลือก
6	As I consider what I did that was wrong, I believe I am rotten. เมื่อนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนเชื่อว่าเยาวชนเป็นคนแย่	1	3.17	1.236	0.755	0.710	คัดเลือก
7	As I consider what I did that was wrong, I believe I am worthy of love. ผิด เยาวชนเชื่อว่าตนยังมีคุณค่าพอที่จะให้คนอื่นรัก	0.8	3.81	1.126	0.268	0.305	คัดเลือก
8	As I consider what I did that was wrong, I believe I am a bad person. เมื่อนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนเชื่อว่าเยาวชนเป็นคนไม่ดีมากๆ	0.8	3.21	1.244	0.773	0.749	คัดเลือก
9	As I consider what I did that was wrong, I believe I am horrible. เมื่อนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนเชื่อว่าเยาวชนเป็นบุคคลที่ไม่น่าคบหา	0.8	3.58	1.144	0.395	0.402	คัดเลือก

การตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของมาตรวัด ผู้วิจัยตรวจสอบความตรงเชิงภาวะสันนิษฐานของ มาตรวัด 2 วิธี ดังต่อไปนี้ (1) การตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของมาตรวัดด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันตามข้อเสนอแนะของ Hair และคณะ²⁰ พบว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์ขององค์ประกอบทั้ง 2 ด้าน ของมาตรวัดชุดนี้มีค่าดัชนี Kaiser-Meyer-Olkin (KMO) = 0.853 และการทดสอบสถิติ Bartlett's Test of Sphericity พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 (Chi-Square = 2612.90.797, df = 136, p < 0.001) ซึ่งหมายความว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์ขององค์ประกอบ

ทั้ง 2 ด้าน ของมาตรวัดชุดนี้มีความสัมพันธ์กันและสามารถนำไปใช้วิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันได้ ส่วนผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันพบว่า โมเดลการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิดมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ (Chi-square= 91.122 df= 54; p= 0.051; CFI= 0.983; TLI= 0.968; RMSEA = 0.045) และมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (factor loading) แต่ละด้านคือ 0.55 และ 0.71 โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ทุกค่าน้ำหนักองค์ประกอบมีการแปรผันร่วมกับการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิด ทั้งนี้ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันสามารถสรุปได้ว่า มาตรวัดชุดนี้มีโครงสร้างแบบ 2 องค์ประกอบ ซึ่งสอดคล้องกับ Wohl และคณะ¹ (ดูภาพที่ 1)



Chi-square=91.122 df= 54; p= .051; CFI= .983; TLI= .968; RMSEA = .045

ภาพที่ 1 ผลการตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของมาตรวัดการให้อภัยตนเองด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

(2) การตรวจสอบความตรงตามเกณฑ์สัมพันธ์ (Criterion Validity) เนื่องจากการศึกษาที่ผ่านมาพบว่า ความรู้สึกผิดมีผลกระทบเชิงลบต่อการให้อภัยตนเอง⁴ และการให้อภัยตนเองมีผลเชิงบวกต่อความสุขเชิงอัตวิสัย⁷ ดังนั้นในการศึกษาครั้งนี้จึงเป็นการตรวจสอบความตรงตามเกณฑ์สัมพันธ์แบบคู่ออกด้วยด้วยมาตรวัดความรู้สึกผิด และมาตรวัดความสุขเชิงอัตวิสัย ทั้งนี้ผลการศึกษาพบว่ามาตรวัดความรู้สึกผิดมีความสัมพันธ์ในทิศทางลบต่อการให้อภัยตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

0.001 ($r = -0.24, p < 0.001$) และมาตรวัดการให้อภัยตนเองมีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกต่อความสุขเชิงอัตวิสัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ($r = 0.34, p < 0.001$) ซึ่งทิศทางความสัมพันธ์ในครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยที่ผ่านมา ผลการวิเคราะห์เมทริกซ์สหสัมพันธ์แสดงไว้ในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ของคะแนนมาตรวัดการให้อภัยตนเอง มาตรฐานรู้สึกผิด และมาตรวัดความสุขเชิงอัตวิสัย (n=226)

มาตรวัด	1	1.1	1.2	2	3
1. การให้อภัยตนเอง	1				
1.1 ด้านความรู้สึกและการกระทำ	0.91***	1			
1.2 ด้านความเชื่อ	0.92***	0.69***	1		
2. ความรู้สึกผิด	-0.24***	-0.19***	-0.25***	1	
3. ความสุขเชิงอัตวิสัย	0.34***	0.30***	0.33***	-0.31***	1
<i>M</i>	3.47	3.56	3.39	3.84	3.24
<i>SD</i>	0.74	0.80	0.81	0.82	0.60

* $p < 0.05$, ** $p < 0.01$, *** $p < 0.001$

อภิปรายผล

มาตรวัดการให้อภัยตนเอง สำหรับเยาวชนผู้กระทำผิด ฉบับภาษาไทยที่พัฒนาขึ้นประกอบด้วยข้อกระทง 17 ข้อ ครอบคลุมองค์ประกอบ 2 ด้าน ได้แก่ ด้านการประเมินการให้อภัยตนเองด้านความรู้สึกและการกระทำ (Self-Forgiving Feeling and Actions) ด้านการประเมินการให้อภัยตนเองด้านความเชื่อ (Self-Forgiving Beliefs) ตามมาตรวัดต้นฉบับ The State Self-Forgiveness Scale ที่พัฒนาโดย Wohl และคณะ¹ โดยผลการวิจัยพบว่า มาตรวัดนี้มีค่าความสอดคล้องระหว่างข้อกระทงกับวัตถุประสงคหรือนิยาม (IOC: Item Objective Congruence Index) ของผู้ทรงคุณวุฒิ และคุณภาพเบื้องต้นของข้อกระทงทั้งฉบับอยู่ในเกณฑ์ที่ดี มีค่าความเที่ยงของมาตรวัดทั้งฉบับเท่ากับ 0.88 และมีค่าความความเที่ยง จำแนกตามองค์ประกอบรายด้าน คือ 0.79 และ 0.83 ซึ่งถือว่ามีความเที่ยงอยู่ในระดับดี²¹ จากผลการวิเคราะห์ค่าความเที่ยงของมาตรวัดทั้งฉบับ ในกลุ่มเยาวชนผู้กระทำผิดที่ถูกควบคุมตัวในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนกรุงเทพมหานครและสงขลา จำนวน 226 คน พบว่าค่าความเที่ยงอยู่ในระดับสูง

เช่นเดียวกับค่าความเที่ยงที่ McConnell และคณะ⁹ ศึกษาเพื่อยืนยันโมเดลการให้อภัยของ Hall และ Fincham⁴ ในนักศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัย Midwestern จำนวน 406 คน และได้รายงานค่าความเที่ยงของแต่ละด้านคือ 0.85 และ 0.91

เมื่อพิจารณาผลการตรวจสอบความตรงเชิงภาวะสันนิษฐาน ด้วยการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์มาตรวัดความรู้สึกผิดกับมาตรวัดการให้อภัยตนเอง ผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน พบว่ามาตรวัดทั้งคู่อมีความสัมพันธ์ทางลบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่า เยาวชนที่ระบุว่าตนเองมีความรู้สึกผิดสูงจะมีแนวโน้มการให้อภัยตนเองที่ต่ำ ซึ่งแสดงว่า มาตรวัดการให้อภัยตนเองสำหรับเยาวชนผู้กระทำผิด ฉบับภาษาไทยมีความตรงตามเกณฑ์แบบลู่ออก (divergent validity) ข้อค้นพบดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของ McConnell และคณะ⁹ ที่ศึกษาเพื่อยืนยันโมเดลการให้อภัยของ Hall และ Fincham⁴ ในนักศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัย Midwestern จำนวน 406 คน กล่าวคือ นักศึกษาที่ระบุว่าตนเองมีความรู้สึกผิดสูงจะมีแนวโน้มการให้อภัยตนเองที่ต่ำ ส่วนการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์มาตรวัดการให้อภัยตนเองและมาตรวัดความสุขเชิงอัตวิสัย พบว่า

มาตรวัดทั้งคู่มีความสัมพันธ์ทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่าเยาวชนที่มีระดับการให้อภัยตนเองที่สูงจะมีแนวโน้มการมีความสุขเชิงอัตวิสัยที่สูง ข้อค้นพบดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยด้านสุขภาวะที่ผ่านมา⁷

ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลตามแนวคิดในการพัฒนามาตรวัดนี้ด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันพบว่า โมเดลการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิดในประเทศไทยมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐาน 2 ด้านมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันสามารถสรุปได้ว่า มาตรวัดชุดนี้มีโครงสร้างแบบ 2 องค์ประกอบ ซึ่งสอดคล้องกับ Wohl และคณะ¹ โดยองค์ประกอบด้านที่ทำนายการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิดในประเทศไทยที่ดีที่สุด คือ ด้านความรู้สึกและการกระทำ และด้านความเชื่อตามลำดับ ทั้งนี้การศึกษาเกี่ยวกับเยาวชนผู้กระทำผิดที่ผ่านมาพบว่า กลุ่มเยาวชนผู้กระทำผิดมักมีความเปราะบางและอ่อนไหวต่อความรู้สึกของตนเอง และต่อบุคคลที่มีความสำคัญในชีวิตของพวกเขา และพบอีกว่ากลุ่มเยาวชนมักแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ อันเป็นผลมาจากความรู้สึกภายใน² ทั้งนี้อภิปรายในประเด็นด้านความเชื่อได้ว่า เยาวชนผู้กระทำผิดส่วนใหญ่มีข้อจำกัดด้านทักษะการใช้ภาษา มีระดับการศึกษาที่ไม่สูง อยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีข้อจำกัดด้านการเลี้ยงดูเอาใจใส่ ขาดการได้รับความรักจากครอบครัวอย่างเต็มที่ ที่อยู่อาศัยมีความเสี่ยงต่อการกระทำผิดซ้ำ อันส่งผลต่อทัศนคติ ความคิด ความเชื่อและค่านิยมภายใน ซึ่งอาจเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้เยาวชนผู้กระทำผิดมีระดับของด้านความเชื่อ น้อยกว่าด้านความรู้สึก และด้านการกระทำต่อการให้อภัยตนเอง

สรุป

มาตรวัดการให้อภัยตนเอง สำหรับเยาวชนที่กระทำผิดฉบับภาษาไทยที่มี 17 ข้อกระทง แบ่งเป็น 2 ด้านย่อย ได้แก่ ด้านความรู้สึกและการกระทำ และ ด้านความเชื่อ เป็นมาตรวัดที่มีความตรงและความเที่ยงอยู่ในเกณฑ์ที่ดี เหมาะสมต่อการนำไปใช้ในการสำรวจ คัดกรอง และประเมินการให้อภัยตนเองที่สอดคล้องกับสภาพสังคมไทย มาตรวัดการให้อภัยตนเอง สำหรับเยาวชนที่กระทำผิดฉบับภาษาไทย สามารถใช้ในกระบวนการสำรวจ คัดกรองและประเมิน เพื่อความเข้าใจในระดับที่ลึกมากขึ้น ในเยาวชนที่กระทำผิดและถูกควบคุมตัวในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ทั้งช่วงคัดกรองเข้าสู่กระบวนการฝึกอบรม เพื่อจัดการดูแล การอยู่ร่วมกัน การอบรมเชิงจิตวิทยาให้มีความเหมาะสม และสำหรับช่วงก่อนการปล่อยตัว ทำให้สามารถประเมินและติดตามผลได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ข้อจำกัดในการศึกษา

แม้ว่ามาตรวัดการให้อภัยตนเองสำหรับเยาวชนที่กระทำผิด จะเป็นมาตรวัดที่มีความตรงและความเที่ยงอยู่ในเกณฑ์ที่ดี เหมาะสมต่อการนำไปใช้ในการสำรวจ คัดกรอง และประเมินการให้อภัยตนเองที่สอดคล้องกับสภาพสังคมไทย อย่างไรก็ตามการศึกษาวิจัยครั้งนี้เก็บตัวอย่างในเยาวชนที่กระทำผิดและถูกควบคุมตัวในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน จังหวัดสงขลา เพียงแห่งเดียว โดยในกลุ่มตัวอย่างนี้ส่วนใหญ่กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด และกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ซึ่งอาจมิได้สะท้อนการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิดลักษณะอื่น เช่น ความผิด

เกี่ยวกับชีวิต ความผิดเกี่ยวกับเพศ ซึ่งการศึกษาวิจัยครั้งต่อไปอาจมีการศึกษาซ้ำในกลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้เพื่อให้ได้เครื่องมือที่ประเมินการให้อภัยตนเองครอบคลุมเยาวชนที่กระทำผิดทุกกลุ่มฐานความผิดต่อไป

กิตติกรรมประกาศ

บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของโครงการงานวิจัยระดับปริญญาตรีบัณฑิต แขนงวิชาจิตวิทยาการปรึกษา สาขาวิชาจิตวิทยา คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ผู้วิจัยได้รับทุนสนับสนุนการศึกษาจาก ทุนการศึกษาหลักสูตรดุริยางค์บัณฑิต “100 ปี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย” ภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2560 เป็นระยะเวลา 3 ปี

เอกสารอ้างอิง

1. Wohl MJ, DeShea L, Wahkinney RL. Looking within: Measuring state self-forgiveness and its relationship to psychological well-being. *Can J Behav Sci* 2008;40(1):1.
2. บัญจพร ปัญญาขจร, บรรณฉวีกร. กระบวนการนิติจิตเวชสำหรับเด็กและเยาวชน. กรุงเทพมหานคร: พรทิพพาน; 2555.
3. Griffin BJ, Worthington Jr EL, Lavelock CR, Greer CL, Lin Y, Davis DE, Hook JN. Efficacy of a self-forgiveness workbook: A randomized controlled trial with interpersonal offenders. *J Couns Psychol* 2015;62(2):124.
4. Hall JH, Fincham FD. The temporal course of self-forgiveness. *J Soc Clin Psychol* 2008;27(2):174-202.
5. O'Connor LE, Berry JW, Weiss J. Interpersonal guilt, shame, and psychological problems. *J Couns Psychol* 1999;18(2):181-203.
6. Cornish MA, Wade NG. A therapeutic model of self-forgiveness with intervention strategies for counselors. *J Couns Dev* 2015;93(1):96-104.
7. Davis DE, Ho MY, Griffin BJ, Bell C, Hook JN, Van Tongeren DR et al. Forgiving the self and physical and mental health correlates: A meta-analytic review. *J Couns Psychol* 2015;62(2):329.
8. Hall JH, Fincham FD. Self-forgiveness: The stepchild of forgiveness research. *J Soc Clin Psychol* 2005;24(5):621-37.
9. McConnell JM, Dixon DN, Finch WH. An alternative model of self-forgiveness. *New School Psychol Bull* 2012;9(2):35-51.
10. Peterson SJ, Van Tongeren DR, Womack SD, Hook JN, Davis DE, Griffin BJ. The benefits of self-forgiveness on mental health: Evidence from correlational and experimental research. *J Posit Psychol* 2017;12(2):159-168.
11. Woodyatt L, Wenzel M. Self-forgiveness and restoration of an offender following an interpersonal transgression. *J Soc Clin Psychol* 2013;32(2):225-259.
12. Riek BM. Transgressions, guilt, and forgiveness: A model of seeking forgiveness. *J Psychol Theol* 2010;38(4):246-254.
13. Toussaint L, Barry M, Bornfriend L, Markman M. Restore: The journey toward self-forgiveness: A randomized trial of patient education on self-forgiveness in cancer patients and caregivers. *J Health Care Chaplain* 2014;20(2):54-74.
14. Hair FJ, Black CW, Babin JB, Anderson ER. *Multivariate Data Analysis*. 7th ed. New Jersey: Pearson Education; 2010.

15. Marschall D, Sanftner J, Tangney JP. The state shame and guilt scale. *Fairfax, VA: George Mason University; 1994.*
16. หยกฟ้า อิศรานนท์. อิทธิพลของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองและความไม่สอดคล้องระหว่างการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยและการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่อสุขภาวะทางจิต: การวิเคราะห์อิทธิพลของตัวแปรกำกับและตัวแปรส่งผ่าน (ดุษฎีนิพนธ์) กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2551.
17. Diener ED, Emmons RA, Larsen RJ, Griffin S. The satisfaction with life scale. *J Pers Assess* 1985;49(1):71-75.
18. Pavot W, Diener E. The affective and cognitive context of self-reported measures of subjective well-being. *Soc Indic Res* 1993;28(1):1-20.
19. พิมพ์รัตน์ ทิศาภาคย์. ผลของการให้อภัยและการผูกมัดระหว่างบุคคลต่อสุขภาวะ. (วิทยานิพนธ์) กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2548.
20. Hair JF, Black WC, Babin BJ, Anderson RE, Tatham RL. *Multivariate data analysis.* Uppersaddle River; 2006.
21. George D, Mallery M. *SPSS for Windows Step by Step: A Simple Study Guide and Reference,* Pearson Education: India; 2003.